

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 596/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného JUDr. Andreou Forgáčovou, advokátkou, Dolná Strieborná 2, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19 C 4/2018-35 z 22. februára 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19 C 4/2018-46 z 20. apríla 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19 C 4/2018-55 zo 4. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 C 4/2018-35 z 22. februára 2018 (ďalej len „prvé napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, uznesením okresného súdu č. k. 19 C 4/2018-46 z 20. apríla 2018 (ďalej len „druhé napadnuté uznesenie“) a uznesením okresného súdu č. k. 19 C 4/2018-55 zo 4. mája 2018 (ďalej len „tretie napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 8. januára 2018 na okresnom súde žalobu, v ktorej namietal, že Ústav na výkon trestu odňatia slobody-[REDAKOVANÉ] neprimeraným vykonaním osobných prehliadok porušil jeho práva podľa čl. 8 dohovoru, ako aj čl. 10 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a jeho základné práva podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy, v dôsledku čoho sa domáhal zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 € a náhrady trov konania.

Prvým napadnutým uznesením okresný súd rozhodol, že sťažovateľovi nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov. Druhým napadnutým uznesením okresný súd rozhodol, že v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku (vo výške 699,50 €) konanie vo veci sťažovateľa zastavuje. Tretím napadnutým uznesením okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti druhému napadnutému uzneseniu o zastavení konania.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v žalobe, ktorú podal 8. januára 2018, okresný súd vyzval, aby vykonal lustráciu v príslušných registroch a vyhládal iné

rozhodnutia, z ktorých preukázateľne vyplýva, že je osobou v materiálnej núdzi a jeho postavenie vo výkone trestu odňatia slobody mu neumožňuje predložiť ním označené rozhodnutia v potrebnom počte rovnopisov, čím by preukázal svoje tvrdenia o tom, že je osobou v materiálnej núdzi. Okresný súd však lustráciu nevykonal a sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal, čím mu „znemožnil prístup k súdu a právo uplatňovať si jeho práva v rámci súdneho konania“. Podľa sťažovateľa je vylúčené, aby okresný súd posudzoval rovnakú situáciu rozdielne, a teda napriek rozhodnutiam iných senátov, resp. iných súdov posudzoval jeho situáciu tak, že osobou v materiálnej núdzi nie je.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«I. „Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., a základné práva a slobody podľa čl. 12 ods. 2, právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zák. č. 460/1992 Zb., postupom a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, spis. zn. 19C/4/2018- 35 zo dňa 22. februára 2018, v spojitosti s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, spis. zn. 19C/4/2018-46 zo dňa 20. apríla 2018, vrátane uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, spis. zn. 19C/4/2018-55 zo dňa 04. mája 2018, č. k.: 19C/4/2018-55, porušené bolo.“

II. „Uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, spis. zn. 19C/4/2018-35 zo dňa 22. februára 2018, v spojitosti s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, spis. zn. 19C/4/2018- 46 zo dňa 20. apríla 2018, vrátane uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, spis. zn. 19C/4/2018-55 zo dňa 04. mája 2018, č. k.: 19C/4/2018-55, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.“

III. „Okresnému súdu Banská Bystrica sa prikazuje, aby obnovil stav pred porušením práv sťažovateľa. Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania, ktoré je porušovateľ povinný zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“»

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta,

vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014) ďalej vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu

(IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy), akými sú napr. spôsobilosť byť účastníkom konania, povinnosť právneho zastúpenia v niektorých prípadoch, zákonom ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania, zákonné lehoty a taktiež zaplatenie súdneho poplatku podľa ustanovení príslušného zákona (IV. ÚS 37/07, III. ÚS 377/2008).

Uloženie poplatkovej povinnosti v civilných sporových veciach nemožno samo osebe považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy ani s právom na prístup k súdu chráneným v čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kreuz proti Poľsku z 19. 6. 2001, sťažnosť č. 28249/95, bod 59).

Aj ústavný súd už v minulosti judikoval (II. ÚS 142/04, III. ÚS 344/2012, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015, III. ÚS 142/2018), že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

II.1 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa prvým napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv prvým napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Okresný súd týmto uznesením z 22. februára 2018, ktoré sa stalo právoplatným 9. marca 2018, rozhodol, že sťažovateľovi nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zmeškanie lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemožno odpustiť, t. j. ústavný súd každú sťažnosť, ktorá mu bola doručená po uplynutí tejto lehoty, odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 9. augusta 2018, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ktorá začala sťažovateľovi plynúť 9. marca 2018.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že podmienky jej prijatia na ďalšie konanie splnené neboli, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorenú.

II.2 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa druhým napadnutým uznesením okresného súdu

Sťažovateľ ďalej namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv aj druhým napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bolo konanie v jeho veci zastavené.

Z princípu subsidiarity podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá

automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Sťažovateľ mal v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v rámci konania o sťažnosti na okresnom súde. Túto možnosť sťažovateľ aj využil, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať druhé napadnuté uznesenie okresného súdu, pretože toto preskúmal okresný súd (samosudca), ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa tretím uznesením okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.3 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa tretím napadnutým uznesením okresného súdu

Sťažovateľ napokon namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv tretím napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti druhému napadnutému uzneseniu okresného súdu (uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ktoré vydal vyšší súdny úradník).

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd nevykonal lustráciu, čím mu „znemožnil prístup k súdu a právo uplatňovať si jeho práva v rámci súdneho konania“. Podľa sťažovateľa je vylúčené, aby okresný súd posudzoval rovnakú situáciu rozdielne, a teda napriek rozhodnutiam iných senátov, resp. iných súdov posudzoval jeho situáciu tak, že osobou v materiálnej núdzi nie je.

Okresný súd v relevantnej časti tretieho napadnutého uznesenia uviedol: *«V konaní sp. zn. 19C/4/2018 bola súdu doručená žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov dňa 15. 02. 2018, pričom žalobca ju vôbec nedoručil k tomuto konaniu, ale k inému (sp. zn. 14C/11/2018). Po predložení jeho žiadosti k správne konaniu súd o jeho žiadosti rozhodol. Je potrebné uviesť, že v tejto žiadosti žalobca súdu nenavrhol, aby vykonal lustráciu v príslušných registroch na preukázanie jeho majetkových pomerov. Prehlásil, že vzhľadom na jeho status nemá objektívne možnosti preukázať pravdivosť jeho tvrdení o nemajetnosti, čo spravidla súdy SR akceptujú a jednoduchou lustráciou v príslušných registroch potvrdzujú. Z toho vyjadrenia vôbec nevyplýva návrh na vykonanie dôkazov.*

Okrem toho žalobca neustále opomína, že pánom sporu je len on a len on nesie zodpovednosť za jeho výsledok. Takisto si neuvedomuje, že aj iné osoby (strany sporu) súd žiadajú o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom neraz ide o väzňov, dôchodcov, zdravotne ťažko postihnuté osoby či osamelých rodičov, ale aj o osoby tzv. strednej vrstvy či dokonca právnické osoby, no ich sociálne postavenie im nie je na príťaž, ako sa mylne domnieva. Súd nerozhodne o nepriznaní od súdnych poplatkov len preto, že si „niekto môže za to“, v akom sociálnom postavení sa ocitol (ako to tvrdí žalobca). Súd rozhodne o každej žiadosti po zhodnotení celkových osobných a majetkových pomeroch v tej ktorej konkrétnej veci. Každý jeden spor je individuálny a je potrebné posudzovať ho samostatne.

Ak žalobca tvrdí, že rozhodnutie Centra právnej pomoci je samo o sebe dôvodom pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, nič mu nebráni a ani nebránilo v tom, aby také rozhodnutie súdu predložil. Avšak oslobodenie by mu patrilo len vtedy, ak by mu centrum priznalo nárok k na poskytovanie právnej pomoci v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 19C/4/2018. Také rozhodnutie však žalobca súdu nepredložil.

Súd neignoruje práva žiadnej zo strán sporu. V konaní pred súdom majú strany rovné postavenie. Rovnaké postavenie ako žalobca má aj žalovaný. Obdobné legitímne očakávania teda prináležia aj žalovanej strane. Vo všeobecnosti platí, že právo sa nesmie uplatňovať šikanóznym spôsobom. Súd sa nesnaží „zbaviť veci“, ako uvádza žalobca. Súd rozhoduje o návrhoch, ktoré sa nachádzajú v spise a na základe skutkového a právneho stavu, ktorý zistil z návrhov (podaní) a z dôkazných prostriedkov v ňom vykonaných. Aj v tomto prípade tak postupoval, keď žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Jediná súdu známa a preukázaná skutočnosť je, že v súčasne dobe žalobca vykonáva trest odňatia slobody. Stále tak platí, že svoje nepriaznivé sociálne postavenie nepreukázal a súd nemá oprávnenie nahrádzať jeho povinnosť tvrdenia a unesenia dôkazného bremena.»

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia tretieho napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že toto nemožno vzhľadom na dôvody v ňom uvedené považovať za svojvoľné či arbitrárne. Naopak, okresný súd sa jasným a dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa, keď poukázal na to, že sťažovateľ v označenom konaní nenavrhol, aby okresný súd vykonal lustráciu v príslušných registroch na preukázanie jeho majetkových pomerov a okresnému súdu ani nepredložil prípadné rozhodnutie Centra právnej pomoci.

Ústavný súd nad rámec uvedeného konštatuje, že sťažovateľ, ktorý sa na okresný súd obrátil s námietkami týkajúcimi sa porušenia jeho práva podľa čl. 3 dohovoru (aj keď tak nie sú sťažovateľom výslovne označené), má vzhľadom na zastavenie konania možnosť obrátiť sa na okresný súd s novou žalobou, v ktorej by odstránil okresným súdom konštatované nedostatky. Rovnako má možnosť domáhať sa ochrany svojich práv postupom podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov v spojení so zákonom č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018